

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **Predikátní vína a. s.**, IČO 29373981
sídlem Vinařská 484, 691 05 Zaječí
zastoupený advokátem JUDr. Vojtěchem Mihalíkem
sídlem Bezručova 1896/90, 69201 Mikulov

proti
žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední
inspektorát**
sídlem Květná 15, 603 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2016, č. j. SZPI/AJ671-21/2015,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“), v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce („SZPI“) ze dne 27. 11. 2015. SZPI shledala žalobce vinným ze spáchání správních deliktů, kterých se dopustil tím, že

dne 2. 4. 2015 ve své provozovně na adrese Kutnohorská 226, Hradec Králové, uvedl na trh následující vína:

- Víno Tramín z Moldavska, které nevyhovovalo požadavkům na povolené enologické postupy (do vína byla přidávána voda a syntetický glycerol a byl zvyšován jeho přirozený obsah alkoholu). Žalobce tak porušil zákazy stanovené v čl. 80 odst. 2 písm. a) a c) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013 ze dne 17. prosince 2013, kterým se stanoví společná organizace trhů se zemědělskými produkty a zrušují nařízení Rady (EHS) č. 922/72, (EHS) č. 234/79, (ES) č. 1037/2001 a (ES) č. 1234/2007 [„nařízení (EU) č. 1308/2013“]. Tím se dopustil správního deliktu podle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů („zákon o vinohradnictví a vinařství“).
- Víno Chardonnay ze Španělska, které nebylo vhodné k lidské spotřebě (z důvodu kontaminace cizorodými nebo jinými látkami a z důvodu kažení). Tím se žalobce dopustil správního deliktu podle § 17 odst. 1 písm. p) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů („zákon o potravinách a tabákových výrobcích“). Uvedené víno dále neodpovídalo údajím o obsahu zbytkového cukru „polosladké“ uvedenému na jeho obalu. Tím se žalobce dopustil správního deliktu podle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství.

SZPI uložila žalobci za tyto správní delikty pokutu ve výši 110 000 Kč a povinnost uhradit náklady laboratorního rozboru ve výši 33 900 Kč a náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Krajský soud nejprve rozsudkem ze dne 4. 7. 2018, č. j. 31 Ad 19/2016 – 149, vyhověl žalobě, tj. zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud („NSS“) ale rozsudkem ze dne 17. 10. 2018, č. j. 7 As 326/2018 – 28, zrušil uvedený rozsudek krajského soudu. Krajský soud, vázán právním názorem NSS, poté rozsudkem ze dne 20. 2. 2019, č. j. 31 Ad 19/2016 – 215, zamítl žalobu, a NSS rozsudkem ze dne 13. 6. 2019, č. j. 7 As 100/2019 – 30, zamítl kasační stížnost žalobce proti poslednímu uvedenému rozsudku krajského soudu. Ústavní soud ovšem nálezem ze dne 19. 11. 2019, sp. zn. I. ÚS 2224/19, zrušil rozsudky krajského soudu č. j. 31 Ad 19/2016 – 215 a NSS č. j. 7 As 100/2019 – 30.
3. Krajský soud následně přerušil řízení v této věci. Učinil tak s ohledem na skutečnost, že Krajský soud v Brně ve skutkově i právně související věci usnesením ze dne 14. 1. 2020, č. j. 31 A 103/2016 – 409, předložil Soudnímu dvoru Evropské unie („Soudní dvůr“) předběžné otázky týkající se výkladu nařízení Komise (ES) č. 555/2008 ze dne 27. června 2008, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008 o společné organizaci trhu s vínem, pokud jde o programy podpory, obchod se třetími zeměmi, produkční potenciál a kontroly v odvětví vína [„nařízení (ES) č. 555/2008“]. Soudní dvůr rozhodl o otázkách položených Krajským soudem v Brně rozsudkem ze dne 28. 4. 2022, C-86/20, věc *Vinařství U Kapličky*. Tím odpadla překážka, pro kterou bylo přerušeno řízení v této věci, krajský soud proto usnesením ze dne 25. 1. 2023 rozhodl o pokračování v řízení.

II. Původní řízení před krajským soudem

II.A Žaloba

4. Ve vztahu k prvnímu z výše specifikovaných správních deliktů žalobce uvedl, že se stal nechtěně součástí tzv. kauzy moldavských vín. Nakoupil a svým zákazníkům prodával víno, které bylo vyrobeno a na území ČR dodáno moldavským výrobcem. Víno dovážené z Moldavska přitom od 1. 1. 2014 nepodléhá žádným kvótám a clo je u něj stanoveno v nulové sazbě. Evropská unie tak výrazně usnadnila obchodování s moldavským vínem na trhu EU a bylo zřejmé, že dojde k nárůstu objemu vína dováženého z Moldavska. To by však nemělo představovat riziko, neboť nařízení (ES) č. 555/2008 zavedlo pravidla, která by měla zajistit kvalitu a nezávadnost vín dovážených ze třetích zemí na území EU. Primárním institutem tohoto zajištění je doklad VI 1, který musí vždy obsahovat laboratorní rozbor vína prokazující jeho základní kvalitativní vlastnosti. Dále musí obsahovat potvrzení Evropskou unií autorizovaného státního orgánu země vývozu, že víno odpovídá definicím nebo kategoriím výrobků z révy vinné přijatým Evropským společenstvím a že bylo vyrobeno za použití enologických postupů doporučených a zveřejněných OIV (Mezinárodní organizace pro révu a víno) a schválených Společenstvím. Smyslem tohoto institutu je dle žalobce usnadnění obchodu s vínem mezi Moldavskem a zeměmi EU, a to za současné ochrany kvality dováženého vína. Obchodníci z EU mohli moldavské víno nakupovat bez obav, s důvěrou v jeho nezávadnost, aniž by museli u každé dodávky vína provádět zvláštní rozbor, což je nákladné a zdlouhavé. Víno, o němž správní orgány rozhodovaly v této věci, bylo opatřeno uvedenými dokumenty.
5. Žalobce je tedy přesvědčen, že obchodoval s vínem, u kterého byla jeho bezvadnost potvrzena v souladu s právem EU. Za to je paradoxně trestán. Pokud by totiž výše citované nařízení EU neexistovalo, žalobce by víno pocházející z Moldavska vůbec neodebral. Víno by nebylo opatřeno potvrzením o bezvadnosti a výsledkem laboratorního rozboru a zkoumat jej po dovozu laboratorně na území ČR by nedávalo ekonomicky smysl.
6. Žalovaný uvedl, že žalobce si mohl sám provést test na přítomnost glycerolu, vody a etanolu. Žalobce je ale názoru, že to po něm nelze spravedlivě požadovat. Žalobcův postup odpovídal jednání s náležitou péčí. Naopak žalovaný svým postojem popírá smysl dokladu VI 1. Pokud by chtěl žalovaný chránit spotřebitele, měl na úrovni EU vyvolat jednání a zamezit dovozu vína z Moldavska. Sankcí by měl být dotčen právě moldavský stát a jeho producenti vína, nikoliv subjekt, který „naletěl“ systému vytvořenému EU. Jestliže jsou dle žalovaného doklady VI 1 obecně nespolehlivé, pak měl žalovaný iniciovat změnu tohoto institutu. Nikoliv trestat žalobce a další dovozce vína, kteří jednali v souladu s platnou legislativou. Takový postup je dle žalobce nespravedlivý.
7. Žalobce považuje za významnou také skutečnost, že byl s výsledky laboratorních testů u vzorků odebraných 2. 4. 2015 seznámen až 19. 5. 2015. Žalovaný přitom zná výsledky laboratorních rozborů poměrně brzy po jejich zahájení. Jeho přístup tak byl laxní. Žalovaný mohl např. okamžitě po zjištění syntetického glycerolu ve víně informovat žalobce dílčím posudkem, že víno není souladné s právním řádem, a ochránit tak spotřebitele. Žalovaný namísto toho přičítá ohrožení spotřebitele žalobci k tíži a odůvodňuje jím uložení pokuty. Po žalobci ale nelze spravedlivě požadovat, aby měl víno uskladněno po celou uvedenou dobu a vyčkával na výsledek testů. Taková povinnost není uložena všem účastníkům trhu, pokud by žalobce postupoval žalovaným navrhovaným způsobem, dostal by se do konkurenční nevýhody, mohlo by dojít k znehodnocení vína a k růstu nákladů na jeho ošetření. Současná legislativa s tímto

řešením ani nepočítá. Žalobce dodal, že nemohl vadnost předmětného vína zjistit na základě jeho senzorických a chuťových vlastností, neboť v tomto ohledu bylo víno zcela v pořádku.

8. Dále žalobce namítl, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s tím, zda odpovědnost za správní delikt je v posuzovaném případě odpovědností objektivní či subjektivní. Bez dalšího vyšel z toho, že se jedná o odpovědnost objektivní. Žalobce je naopak přesvědčen, že se jedná o odpovědnost subjektivní, jejímž obligatorním znakem je zavinění. Žalovaný ale zavinění žalobce vůbec nezjišťoval.
9. I pokud by odpovědnost za správní delikt byla objektivní, žalovaný nesprávně posoudil případný liberační důvod spočívající ve vynaložení úsilí, které bylo možno na žalobci požadovat, aby porušení povinnosti zabránil. Jestliže žalobce koupil z Moldavska víno opatřené dokladem V I 1, pak splnil podmínky pro aplikaci uvedeného liberačního důvodu.
10. Žalobce zpochybnil rovněž kvalitu laboratorních rozborů, na nichž jsou založeny závěry žalovaného o vadnosti vína. Poukázal na případ společnosti Vinařství Noemi s.r.o. („Vinařství Noemi“), která byla také kontrolována v kauze moldavských vín. V jejím případě SZPI odebrala dva vzorky vína stejné šarže. U vzorku odebraného dne 29. 4. 2015 měl přídavek vody činit 79 %, u vzorku odebraného dne 21. 5. 2015 SZPI zjistila přídavek vody pouze v rozsahu 41 %. Tyto závěry jsou dle žalobce nelogické a svědčí o tom, že laboratorní testy prováděné SZPI jsou nekvalitní a nepřesné.
11. V nyní posuzovaném případě žalovaný shledal ve víně přídavek etanolu, glycerolu a vody, případně pouze glycerolu a vody, případně pouze vody. Ve všech ostatních kontrolovaných znacích (např. skutečný obsah alkoholu, alkohol celkový, obsah cukru atd.) však nezjistil žádné odchylky od norem stanovených právním řádem. Podle žalobce však žalovaný nebyl schopen vysvětlit, co vlastně znamená údaj o přítomnosti 61 % vody v kontrolovaném víně. Pokud by žalobce přidal do vína takové množství vody, pak by u něj každý na základě jeho chuti poznal, že se o víno fakticky nejedná. V takovém případě je nemožné, aby nebyly rozporovány senzorické vlastnosti vína a aby zároveň obsah alkoholu a další hodnoty byly zcela v pořádku. Žalobce v této souvislosti poukázal na skutečnost, že voda se ve víně nachází přirozeně, je jeho většinovou součástí. Žalovaný podle něj nikdy neodůvodnil, jakým způsobem zjistil, že se v případě daného vína nejedná o vodu fyziologickou, ale uměle přidanou. Žalobce se proto domnívá, že voda ve víně pochází již z jeho výroby.
12. Správní orgán uvedl, že přídavek vody a nadlimitní množství etanolu z přidaného cukru je zjišťováno porovnáním s údaji v databázi zpracované společností EUROFINS, která k tomu má být certifikována. Podle žalobce však jedinou „certifikací“, o níž žalovaný opírá využívání předmětné databáze, je dopis ze dne 25. 8. 2006, který žalobce považuje za pouhou „zdvořilostní korespondenci“. Žalobce se také snažil zjistit, jaké údaje jsou do předmětné databáze zahrnuty. Žalovaný však drží tyto údaje v tajnosti a odmítá s nimi žalobce seznámit. Není tak jasné, zda vzorek vína odebraný u žalobce bylo vůbec s čím porovnávat. Podle žalobce je takový postup nepřezkoumatelný a je projevem „kabinetní justice“.
13. Pokud jde o víno Chardonnay ze Španělska, žalobce připustil, že v jednom z KEG sudů došlo k mléčnému kvašení, které způsobilo, že dané víno nevyhovělo ve znacích vzhled, vůně a chuť. Tato vada byla s ohledem na její charakter seznatelná již na první pohled,

žalobce proto víno z tohoto jednoho sudu stáhl okamžitě z oběhu a zlikvidoval. Namítl však, že žádný obchodník s vínem nemůže neustále kontrolovat veškeré naskladněné víno. Kdyby tak činil, došlo by k jeho znehodnocení. K vadě vína došlo z důvodu netěsnící gumičky na hlavě sudu. K ohrožení spotřebitelů však nedošlo, neboť víno bylo zlikvidováno před distribucí zákazníkovi. Není myslitelné, aby obchodník s vínem takové víno prodával, primárně by tím poškozoval své dobré jméno a pověst. Žalobce tedy dostal své povinnosti, vadné víno na trh neuvedl, nemohl se proto dopustit příslušného právního deliktu.

14. Žalobce zároveň navrhl, aby soud provedl důkaz protokoly o zkoušce týkajícími se kontroly ve Vinařství Noemi, certifikací, žádostmi o informace o rozhodnutí týkajícími se těchto žádostí, databází EUROFINS, výsledkem osob, které za SZPI prováděly laboratorní rozbor (Mgr. J. K. Ph.D., Mgr. P. S. Ph.D., Ing. D. V.), výsledkem žalovaného (konkrétně Ing. M. K. a Ing. V. O.) a výsledkem zaměstnankyně žalobce J. D.

II.B Vyjádření žalovaného k žalobě

15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že dovoz vína z třetích zemí do EU je regulován především nařízením (ES) č. 555/2008 a nařízením (EU) č. 1308/2013. Z této právní úpravy vyplývá, že při dovozu vinařských produktů do EU je třeba předložit osvědčení vystavené subjektem třetí země, ze které výrobek pochází, a zprávu o výsledku analýzy, vystavenou úřední laboratoří uznanou třetí zemí, ze které výrobek pochází (je-li určen k přímé lidské spotřebě). Osvědčení a zpráva o výsledku rozboru se pro každou zásilku určenou pro dovoz do EU vyplňují na samostatném dokladu V I 1. Ve zmíněném osvědčení však není obsažena bližší specifikace toho, na základě jakých analýz byl daný závěr učiněn. Víno uváděné na trh žalobcem nevyhovělo požadavkům právních předpisů EU z důvodu přídavku vody, přídavku syntetického glycerolu a zvýšené hodnoty ethanolu z přidaného cukru. Výsledky analýzy zaměřené právě na tyto konkrétní ukazatele nepatří mezi náležitosti dokladu V I 1. Nelze tak vyloučit, že analýza těchto ukazatelů nebyla v Moldavsku jako zemi původu vína vůbec prováděna.
16. Doklady V I 1 doprovázející zásilky vín ze zemí mimo EU nejsou způsobilé s jistotou prokázat, že by dané produkty nebyly podrobeny nepovoleným enologickým postupům; pouze bez dalšího tvrdí, že byly splněny náležitosti pro vývoz těchto produktů z Moldavska do EU. To ale bylo v posuzovaném případě vyvráceno pomocí laboratorních rozborů, provedených akreditovanou laboratoří SZPI. Z výsledků těchto rozborů je zřejmé, že předmětné produkty byly podrobeny nepovoleným enologickým postupům, a proto je nelze uvést na trh. Žalobce navíc obchodoval se sudovým vínem. V takových případech je těžko prokazatelné, v které fázi výroby a distribuce bylo víno podrobeno nepovoleným enologickým postupům. Nelze totiž vyloučit, že obsah příslušné nádoby bude v průběhu doby upravován a měněn.
17. Žalobce pasivně spoléhal na správnost údajů uvedených v dokladu V I 1 a na bezvadnost obchodovaných produktů. Sám žádnou aktivitu směřující k ověření analytických znaků těchto produktů neuskutečnil. Za tohoto stavu nelze tvrdit, že žalobce vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení dané právní povinnosti zabránil.
18. K námitce, podle níž žalobce mohl být seznámen s výsledky laboratorních rozborů vína dříve, žalovaný uvedl, že žalobce byl s výsledky seznámen po uplynutí 47 dnů po odebrání vzorků. Den seznámení žalobce s výsledky rozborů přitom navazoval na den ukončení zkoušek v laboratoři. Prodlení mezi odběrem vzorků a seznámením účastníka

řízení s výsledky laboratorních rozborů nelze zkrátit žalobcem navrženým postupem (vyhotovením dílčího posudku). Nelze vyvozovat jakékoliv závěry předtím, než proběhnou zkoušky v laboratoři. Účastníka řízení nelze neoficiálně vyvozovat o zjištění, že odebraný produkt byl shledán jako nevyhovující, neboť podkladem pro prokázání tvrzení o nevyhovujícím produktu může být pouze laboratorní posudek a protokol o zkoušce. K možnému ohrožení spotřebitelů došlo již tím, že žalobce předmětné produkty za účelem prodeje skladoval. Bylo pak na něm, zda bude i přes provedené odběry vzorků toto zboží dále prodávat. Pokud by žalobce produkty skladoval a čekal by s jejich prodejem na výsledek rozhodnutí ve správním řízení, sice by tato vína uváděl na trh, ale za těchto okolností by bylo možno spíše uvažovat o případné liberaci.

19. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobce se nedopustil přestupku, ale jiného správního deliktu, u nichž se uplatňuje objektivní odpovědnost. Skutečnost, že odpovědnost právnických a podnikajících fyzických osob za správní delikt je v potravinovém právu koncipována jako objektivní, vyplývá i z ustálené judikatury správních soudů. Žalobce jakožto provozovatel potravinářského podniku, který uvádí na trh potraviny, nese podle zákona objektivní odpovědnost za zjištěný nedostatek týkající se jeho činnosti. Provozovatel se může z odpovědnosti vyvinut, prokáže-li, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránil. To se ale v posuzovaném případě nestalo.
20. Ke zpochybňování kvality rozborů vinařských produktů prováděných laboratořemi SZPI žalovaný uvedl, že žalobce tuto námitku uplatnil poprvé v žalobě. Žalovaný proto ve svém vyjádření podrobně popsal metodu, která byla v rámci laboratorních rozborů využita, včetně způsobu využití databází EUROFINS. SZPI disponuje databázemi EUROFINS pro jednotlivé země EU a mimo EU, které jsou producenty vína. V rámci těchto databází je i soubor izotopových hodnot pro Moldavsko, který poskytuje vztažné hodnoty jak pro vyhodnocení přidané vody, tak i pro zjištění zvýšení přirozeného obsahu alkoholu v procentech objemových z přidaného cukru do produktů vinné révy. Používané databáze EUROFINS jsou vytvořeny jako certifikovaný komerčně dostupný produkt. Firma EUROFINS ve svém certifikátu deklaruje, že jejich tvorba počínaje vzorkováním je obdobná jako při sběru dat dle nařízení (ES) č. 555/2008, v jehož čl. 87 a násl. je právně zakotvena tvorba Databanky analytických hodnot vinařských výrobků včetně výsledků izotopových rozborů. Vzhledem k tomu, že Moldavsko není členem EU, a vystupuje tedy jako tzv. třetí země, nelze jej plně zařadit pod režim Databanky analytických hodnot. SZPI tudíž plně využívá shora uvedenou databázi EUROFINS.
21. Pokud jde o zjištěný přídavek vody, žalovaný konstatoval, že voda je přirozenou součástí vína. Víno je svou podstatou roztok, kde voda tvoří cca 80 %; zbytek je pak tvořen dalšími složkami, jako je alkohol, cukerný extrakt – glukóza/fruktóza, glycerol, kyselina vinná. Avšak u vody obsažené ve víně se musí vždy jednat o vodu, která byla získána výhradně z hroznové šťávy, a její izotopové složení tomu musí odpovídat. Jsou-li laboratorními rozborů na izotopovém poměru kyslíku prokázány odlišné hodnoty, než má tato voda z hroznů mít, a to směrem k hodnotám běžné pitné vody, pak lze tvrdit, že při výrobě vína došlo k přidavku exogenní vody (patrně ještě před fermentací), a jejímu následnému zapracování do finálního produktu. Pokud je u vína po provedení laboratorních rozborů uveden přídavek vody např. ve výši 61 % (jako tomu bylo v případě produktu uváděného na trh žalobcem), je tím myšleno 61 % z celkové možné vody ve víně (tj. z výše uváděných cca 80 %). Nejedná se tedy o vodu fyziologickou, jak ji

nazývá žalobce, nýbrž skutečně o vodu přidanou. K přidavku exogenní vody došlo patrně již při výrobě produktů, jelikož jinak by byly ovlivněny i další analytické vlastnosti produktů, zejména obsah alkoholu (skutečný i celkový), to však na odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt nic nemění. Porušení právní povinnosti žalobcem spočívá v uvedení vína podrobeného nepovolenému enologickému postupu na trh.

22. Žalobcova argumentace nedostatečným počtem vzorků moldavských vín v databázi EUROFINS je dle žalovaného také bezpředmětná. Moldavsko je z pohledu rozptylu přirozených izotopových hodnot malou, homogenní a klimaticky stabilní zemí. Vyhodnocení přidavku vody pak není nikdy prováděno na základě porovnání s konkrétním vzorkem, ale s rozptylem přirozených izotopových hodnot celé země na zvolené hladině statistické významnosti. Ve vzorcích odebraných u žalobce byly prokázány relativně vysoké hodnoty přidavku vody (až 61 %). Ze statistického pohledu je pak vyloučeno, aby jakékoliv moldavské víno, které nebylo podrobeno nepovolenému enologickému postupu, vykazovalo takto vysoké hodnoty.
23. Žalobce se domáhal v režimu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, („informační zákon“) určitých informací týkajících se databáze EUROFINS. Nejprve se žalobce domáhal poskytnutí této databáze jako celku, ale počítačový program není informací ve smyslu daného zákona. Dále žalobce žádal o sdělení veškerých informací o moldavských vínech, která jsou v databázi EUROFINS zařazeny. I tato žádost žalobce byla odmítnuta, poskytnutím požadovaných informací by totiž byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského. SZPI využívá databáze EUROFINS na základě licenční smlouvy se společností EUROFINS SCIENTIFIC S.A. Na základě ujednání v licenční smlouvě je obsah předmětné databáze chráněn podle úpravy autorského práva dané francouzským právním řádem. Ani informací, kolik moldavských vín je v předmětné databázi zaneseno, nebylo možné žalobci sdělit. Uvedenou informaci nelze z daného systému extrahovat, pokus o rozkrytí obsahu databáze za účelem zodpovězení žalobcova dotazu by opět znamenal překročení rozsahu oprávnění daných licenční smlouvou.
24. Žalovaný nicméně zdůraznil, že autenticitu a spolehlivost předmětné databáze garantuje firma Eurofins, akreditovaná národním akreditačním orgánem Francouzské republiky, kterým je Cofrac. Jedná se o certifikát vydaný pro potřeby laboratoře SZPI dne 25. 8. 2006 v Nantes manažerem kvality Eurofins Scientific Analytics, jehož platnost následně uznal i ČIA jako národní akreditační orgán ČR. Tato databáze tak poskytuje dostatečně spolehlivá a relevantní data pro potřeby úředních kontrol SZPI jako orgánu dozoru v oblasti vinařství.
25. K poukazu žalobce na rozborů vína provedené v jiných případech žalovaný uvedl, že u vzorku odebraného u Vinařství Noemi byl zjištěn přídavek vody 79 %, přičemž následně byl u zákazníka tohoto obchodníka (Ing. J. H., vinotéka) zjištěn přídavek vody 41 %. Podle žalovaného ale není pravda, že se kromě přidavku vody jednalo ve všech dalších znacích o zcela totožné víno. Vzhledem k rozcházejícím se analytickým hodnotám obou vzorků je pravděpodobné, že víno uváděné do oběhu ve vinotéce nebylo totožné s tím, které bylo odebráno v provozovně obchodníka. Vzorek vína byl při kontrole vinotéky odebraný z 50l KEG sudu, přičemž s KEG sudy je možné snadno manipulovat, nejsou jištěny plombou, štítek lze jednoduše vyrobit a na sud umístit atd.

26. K námitkám týkajícím se vína Chardonnay žalovaný uvedl, že protokol o kontrole ze dne 19. 5. 2015 popisuje objektivně zjištěný skutkový stav. Skutečnost, zda KEG sudy těsní, či zda jsou poškozeny a vniká do nich vzduch, lze zkontrolovat poměrně lehce. Tudíž tato skutečnost nemůže účastníka řízení zprostit odpovědnosti za spáchaný delikt. Dne 2. 4. 2015 bylo inspektory SZPI na provozovně žalobce zjištěno celkem 235,25 litrů vína (z původně 250 litrů tohoto zakoupeného vína), kdy vzorek tohoto vína byl odebrán k laboratorním rozborům. Dne 19. 5. 2015, kdy inspektoři SZPI přišli na provozovnu sdělit žalobci výsledky laboratorních rozborů, již na provozovně předmětné víno nenašli, proto se zeptali paní D., co se s vínem stalo. Ta jim sdělila, že bylo prodáno. Až v průběhu správního řízení žalobce změnil tuto informaci a uvedl, že víno bylo zlikvidováno, což chtěl podložit pouze výpovědí paní D., která inspektorům do protokolu uvedla informaci zcela jinou. Takový důkaz se žalovanému nejevil jako věrohodný, a proto nebyl proveden. Oproti tomu předmětný protokol o kontrole přítomná paní D. podepsala a s jeho obsahem souhlasila a účastník řízení proti obsahu protokolu následně nevznnesl žádné námitky. Podle žalovaného tak o obsahu protokolu a skutečnostech, které zachycuje, není pochyb.
27. Závěrem žalovaný zdůraznil, že žalobci uložená pokuta byla řádně zdůvodněna. SZPI uložil pokutu ve výši 0,22 % zákonného rozpětí, a to na základě řádně vyhodnocených kritérií závažnosti protiprávního jednání.

II. C Replika žalobce a vyjádření žalovaného k této replice

28. Žalobce podal k vyjádření žalovaného *repliku*. Připustil, že v dokumentu V I 1 nejsou uvedeny analytické výsledky co do přídavku glycerolu, vody a přítomnosti etanolu z přidaného cukru ve víně. Poukázal však na skutečnost, že dokument potvrzuje soulad výroby vína se všeobecně uznávanými enologickými postupy, mezi které přídavek vody a glycerolu a nadlimitní přítomnost etanolu z přidaného cukru nepatří. Žalobce zároveň opětovně zdůraznil, že dokument V I 1, na který v posuzovaném případě spoléhal, byl vystaven certifikovaným orgánem.
29. Žalobce setrval také na svém tvrzení, že SZPI musela vědět o případných vadách kontrolovaného vína podstatně dříve, než definitivně uzavřela laboratorní zkoumání a seznámila s jeho výsledky žalobce. Za účelem prokázání této skutečnosti navrhl, aby soud provedl výslech Ing. Mariana Jurečky (tehdejšího ministra zemědělství) a J. S. (bývalého zaměstnance žalovaného) a aby si od žalovaného vyžádal laboratorní deníky.
30. Pochybnosti dle žalobce přetrvávají rovněž o kvalitě laboratorních rozborů prováděných SZPI. Žalobce považuje za zásadní dozvědět se, s jakým počtem vzorků a s jakými konkrétními víny byla kontrolovaná vína porovnávána. Žalobce dále namítl, že na základě databáze EUROFINS lze zjistit znaky, které indikují, že do vína byla přidána voda a glycerol, či že se zde nachází etanol z přidaného cukru. Avšak nelze zjistit, o jaké množství těchto veličin se jedná. Žalobce polemizoval také s tvrzeními žalovaného, že Moldavsko je z pohledu rozptylu přirozených izotopových hodnot malou, homogenní a klimaticky stabilní zemí. V této souvislosti žalobce navrhl provedení důkazu znaleckým posudkem či odborným vyjádřením analyzujícím postup SZPI při laboratorních rozbořech a dále výsledkem J. C. ze společnosti EUROFINS a Mgr. J. W. (zástupkyně společnosti EUROFINS CZ).
31. Žalovaný podal k replice žalobce *vyjádření*, v němž zopakoval své závěry týkající se významu dokumentu V I 1 a doby provádění laboratorních rozborů. Zároveň podrobněji

rozvedl svou argumentaci týkající se kvality laboratorních rozborů prováděných SZPI a možnosti posuzovat moldavská vína na základě databáze EUROFINS.

II.D Jednání soudu ve dnech 2. 11. 2017 a 28. 6. 2018

32. Během jednání krajského soudu konaného dne 2. 11. 2017 zástupce žalobce reagoval na vyjádření žalovaného k jeho replice (toto podání bylo soudu doručeno dne 1. 11. 2017, zástupce žalobce se tak s ním seznámil teprve při jednání). V zásadě ovšem neuvedl nic nového nad rámec argumentace, kterou uplatnil již v žalobě a v replice. Dále k dotazu soudu blíže odůvodnil své důkazní návrhy. Soud poté uložil žalovanému, aby mu předložil laboratorní deníky vztahující se ke kontrolovanému vzorku vína a odročil jednání.
33. Žalovaný následně soudu sdělil, že takové laboratorní deníky předložit nelze, neboť v daném případě nemusely být (a ani nebyly) vytvořeny. Žalovaný nicméně soudu předložil záznamy měření laboratoře, z nichž vyplývají údaje, které jsou předmětem námitek žalobce. Z těchto dokumentů dle žalovaného vyplývá, že odběr vzorku se uskutečnil dne 2. 4. 2015 a k interpretaci naměřených údajů mohlo dojít nejdříve dne 12. 5. 2015. Bez kompletních primárních dat totiž nelze interpretaci naměřených údajů (hodnocení vzorku) provádět. Výsledky zkoušky byly s žalobcem projednány dne 19. 5. 2015. Žalovaný proto trvá na tom, že žalobce byl s výsledky laboratorních rozborů seznámen v adekvátním čase.
34. Během jednání konaného dne 28. 6. 2018 krajský soud provedl důkaz záznamy měření laboratoře, které mu předložil žalovaný, ostatní důkazní návrhy uplatněné žalobcem zamítl. Zástupce žalobce pak k daným záznamům uvedl, že potvrzují jeho tvrzení, podle nějž SZPI znala výsledky rozborů dříve, než s nimi žalobce seznámila.

II.E Rozsudek krajského soudu č. j. 31 Ad 19/2016 - 149

35. Krajský soud rozsudkem ze dne 4. 7. 2018, č. j. 31 Ad 19/2016 – 149, vyhověl žalobě a zrušil napadené rozhodnutí žalovaného. Soud vyšel z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 4. 2018, č. j. 31 A 103/2016 – 107, ve kterém byla rovněž posuzována povaha dokladu V I 1, a to přímo ve vztahu k subjektu, který žalobci dodával víno – Vinařství U Kapličky s. r. o. Krajský soud v souladu s uvedeným rozsudkem konstatoval, že ač je odpovědnost za správní delikt dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství objektivní, lze se jí zprostit naplněním liberačního důvodu dle § 40 odst. 1 téhož zákona. Právní osoba dle něj za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila. Krajský soud vytkl žalovanému, že se uvedeným dokladem V I 1 podrobněji nezabýval. Evropská unie právní úpravou obsaženou v nařízení (ES) č. 555/2008 a uváděním autorizovaných subjektů v seznamu dle něj vedeném projevuje důvěru v osvědčení vystavované těmito subjekty a bez dalšího tato osvědčení uznává. Požadavek žalovaného, aby žalobce subjektům autorizovaným třetími zeměmi nedůvěřoval, považoval krajský soud za rozporný s výše uvedenými principy. Naopak byl toho názoru, že spoléhání na správnost takového dokumentu je souladné jak s úmyslem EU v citovaném nařízení, tak s navazující českou právní úpravou.
36. Krajský soud přisvědčil i žalobní námitce, že bylo nutné vyslechnout J. D., zaměstnankyni žalobce. Žalobce totiž tvrdil, že J. D. poté, co narazila KEG sud a zjistila, že víno Chardonnay nebylo vhodné k lidské spotřebě, víno zlikvidovala. Pokud pak bylo

víno zlikvidováno a nebylo uváděno do oběhu, nemohlo dojít ke spáchání správního deliktu. Ze spisové dokumentace přitom jednoznačně neplyne, z jakého sudu byl odebrán vzorek nevyhovujícího vína Chardonnay. Uložil proto žalovanému, aby v dalším řízení vyslechl J. D.

III. Zrušující rozsudek NSS a navazující řízení

37. NSS rozsudkem ze dne 17. 10. 2018, č. j. 7 As 326/2018 – 28, vyhověl kasační stížnosti žalovaného a zrušil rozsudek krajského soudu č. j. 31 Ad 19/2016 – 149 (obdobně již před tím rozsudkem ze dne 16. 8. 2018, č. j. 7 As 217/2018 – 25, zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 31 A 103/2016 – 107).
38. Podle NSS doklad VI 1 je společně se zprávou o výsledku analýzy vypracovanou subjektem nebo útvarem pověřeným zemí, ze které výrobek pochází, dokumentem, který primárně umožňuje vstup výrobků ze třetích zemí na trh EU. Jde pouze o administrativní povolení ke vstupu předmětného vína do prostoru EU, které kontroluje primárně celní úřad jakožto kompetentní úřad umožňující vstup produktu do volného oběhu. Jinak řečeno, tento doklad představuje pouze nezbytnou podmínku pro vstup vína na území EU a bez něj by moldavské víno do ČR vůbec nemohlo být dovezeno. Předložení takového dokumentu však nelze považovat za „*vynaložení veškerého úsilí*“, které vyžaduje § 40 zákona o vinohradnictví a vinařství k liberaci ze spáchaného deliktu. Ve spojení „*vynaložení veškerého úsilí*“ je zjevně obsažen požadavek konat něco víc, než pouze splnit podmínky pro legální dovoz vína do ČR. Jinými slovy, pokud byl žalobce sankcionován za to, že jím prodávané víno nesplňovalo požadované enologické postupy, nemůže se zprostit objektivní odpovědnosti za kvalitu tohoto vína pouze na základě toho, že je dovezl s doklady potřebnými k legálnímu dovozu. Pouhou legálnost dovozu vína totiž nelze označit za „*vynaložení veškerého úsilí*“.
39. NSS dal žalovanému za pravdu i v tom, že pro posouzení, zda bylo nevyhovující víno Chardonnay uváděno do oběhu, nebylo podstatné, zda bylo prodáno, či nikoli. NSS zároveň souhlasil s žalovaným, že na uvedených zjištěních by nemohl nic změnit ani výslech J. D. Navíc J. D. byla přítomna jak při odběru vzorků dne 2. 4. 2015, tak dne 19. 5. 2015 při seznámení s výsledkem laboratorních rozborů. Při obou příležitostech podepsala kontrolní protokoly, proti jejichž obsahu nic nenamítala. Pozdější obranu žalobce tak NSS hodnotil jako účelovou. Žalovaný tedy nepochybil, jestliže výslech J. D. neprovedl.
40. Krajský soud poté (dne 13. 2. 2019) konal ve věci další *jednání*. Zástupce žalobce během tohoto jednání opětovně poukázal na nesprávnost postupu žalovaného zejména v otázce laboratorních rozborů, které nebyly správně prováděny a jejichž výsledky se žalobce nedozvěděl včas. Dále poukázal na skutečnost, že pokutu může snížit i soud. Zástupce žalobce je přesvědčen, že v daném případě jsou k tomu důvody. Krajský soud rozsudkem ze dne 20. 2. 2019, č. j. 31 Ad 19/2016 – 215, zamítl žalobu. NSS následně rozsudkem ze dne 13. 6. 2019, č. j. 7 As 100/2019 – 30, zamítl kasační stížnost žalovaného proti poslední uvedenému rozsudku krajského soudu.

IV. Zrušující nálezn Ústavního soudu a předběžná otázka předložená Soudnímu dvoru

41. Ústavní soud nálezem ze dne 19. 11. 2019, sp. zn. I. ÚS 2224/19, zrušil rozsudky krajského soudu č. j. 31 Ad 19/2016 – 215 a NSS č. j. 7 As 100/2019 – 30. Ústavní soud totiž shledal, že NSS porušil ústavně zaručené právo žalobce na spravedlivý proces tím,

že zpochybnil závaznost dokladu V I 1 jako institutu unijního práva, aniž by předložil předběžnou otázku Soudnímu dvoru. Obdobně Ústavní soud rozhodl již dříve ve věci týkající se Vinařství U Kapličky (nález ze dne 5. 9. 2019, sp. zn. II. ÚS 1608/19).

42. Krajský soud v Brně poté předložil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Představuje dokument V I 1 vydaný na základě nařízení Komise (ES) č. 555/2008 ze dne 27. června 2008, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008 o společné organizaci trhu s vínem, pokud jde o programy podpory, obchod se třetími zeměmi, produkční potenciál a kontroly v odvětví vína obsahující osvědčení autorizovaného subjektu třetí země, že výrobek byl vyroben za použití enologických postupů doporučených a zveřejněných OIV nebo schválených Společenstvím, pouhou administrativní podmínkou pro vstup vína na území Evropské unie?

2) Brání unijní právo vnitrostátnímu pravidlu, které umožňuje obchodníkovi s vínem dovezeným z Moldavska zprostit se odpovědnosti za správní delikt spočívající v uvedení vína podrobeného enologickým postupům nepovoleným v Evropské unii do oběhu, není-li vnitrostátními orgány vyvrácena domněnka tohoto obchodníka, že víno bylo vyrobeno za použití enologických postupů schválených Evropskou unií, kterou mohl nabýt z dokumentu V I 1 vydaného Moldavskými orgány na základě nařízení Komise (ES) č. 555/2008 ze dne 27. června 2008, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008 o společné organizaci trhu s vínem, pokud jde o programy podpory, obchod se třetími zeměmi, produkční potenciál a kontroly v odvětví vína?“

43. Soudní dvůr zodpověděl uvedené předběžné otázky následujícím způsobem (viz rozsudek ze dne 28. 4. 2022, C-86/20, věc Vinařství U Kapličky):

„1) Článek 80 odst. 2 písm. a) a c) a čl. 90 odst. 3 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013 ze dne 17. prosince 2013, kterým se stanoví společná organizace trhů se zemědělskými produkty a zrušují nařízení Rady (EHS) č. 922/72, (EHS) č. 234/79, (ES) č. 1037/2001 a (ES) č. 1234/2007, musí být vykládány v tom smyslu, že osvědčení obsažené v dokladu V I 1 vydaném – na základě článku 43 nařízení Komise (ES) č. 555/2008 ze dne 27. června 2008, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008 o společné organizaci trhu s vínem, pokud jde o programy podpory, obchod se třetími zeměmi, produkční potenciál a kontroly v odvětví vína – pro určitou šarži vína dováženou do Evropské unie, podle něhož byla tato šarže vyrobena za použití enologických postupů doporučených a zveřejněných Mezinárodní organizací pro révu a víno nebo schválených Unií, je relevantní pro posouzení souladu této šarže s enologickými postupy uvedenými v čl. 80 odst. 2 písm. a) a c) nařízení č. 1308/2013, avšak samo o sobě k prokázání tohoto souladu nestačí.

2) Článek 89 odst. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013 ze dne 17. prosince 2013 o financování, řízení a sledování společné zemědělské politiky a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 352/78, (ES) č. 165/94, (ES) č. 2799/98, (ES) č. 814/2000, (ES) č. 1290/2005 a (ES) č. 485/2008, ve spojení s čl. 64 odst. 2 písm. d) tohoto nařízení a s čl. 80 odst. 2 nařízení č. 1308/2013, musí být vykládán v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu, která stanoví, že pokud osoba uvádějící na trh v tomto členském státě šarži vína dovezenou ze třetí země, která není v souladu s enologickými postupy uvedenými v čl. 80 odst. 2 písm. a) nebo c) nařízení č. 1308/2013, předloží doklad V I 1 vydaný pro tuto šarži a osvědčující, že byla vyrobena za použití enologických postupů doporučených a zveřejněných Mezinárodní organizací pro révu a víno nebo schválených Unií, leží důkazní břemeno v

otázce zavinění tohoto obchodníka při porušení zákazu uvádění na trh stanoveného v čl. 80 odst. 2 nařízení č. 1308/2013 na straně příslušných orgánů tohoto členského státu.“

V. Nové posouzení věci krajským soudem

44. Z jednání nařízeného krajským soudem na 15. 3. 2023 se žalobce i jeho zástupce omluvili a souhlasili s tím, aby proběhlo bez jejich účasti. Pověřený pracovník žalovaného při jednání odkázal na nedávné rozsudky správních soudů vydané v souvisejících věcech – rozsudek NSS ze dne 15. 9. 2022, č. j. 3 As 99/2019 – 62, věc *Vinařství Noemi*, a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 9. 2022, č. j. 31 A 103/2016 – 547, věc *Vinařství U Kapličky*.
45. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního. Žalobu shledal nedůvodnou.
46. Soud úvodem připomíná, že žalobce byl v posuzované věci sankcionovaný za správní delikty, kterých se dopustil uvedením dvou různých vín na trh – jednalo se jednak o víno *Tramín z Moldavska*, jednak o víno *Chardonnay ze Španělska* (blíže viz bod 1 rozsudku).
47. Pokud jde o *víno Tramín z Moldavska*, žalobce se dle správních orgánů dopustil správního deliktu podle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství.
48. Podle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako výrobce nebo jako osoba uvádějící produkt do oběhu dopustí správního deliktu tím, že poruší povinnost stanovenou předpisem Evropské unie upravujícím oblast vinohradnictví, vinařství nebo obchodu s produkty.
49. Žalobce měl porušit čl. 80 odst. 2 písm. a) nařízení (EU) č. 1308/2013, podle něhož se výrobky uvedené v příloze VII části II neuvádějí na trh v Unii, pokud byly podrobeny enologickým postupům, které nejsou v Unii povoleny. Dále měl žalobce porušit čl. 80 odst. 2 písm. c) nařízení (EU) č. 1308/2013, podle něhož se tyto výrobky neuvádějí na trh v Unii také tehdy, nejsou-li v souladu s pravidly stanovenými v příloze VIII, podle níž je povoleno zvyšování přirozeného obsahu alkoholu v procentech objemových, které nepřekračuje mezní hodnotu 3 % objemová. Podle kontrolních zjištění SZPI totiž žalobce uváděl na trh víno, do něž byla přidávána voda a syntetický glycerol a byl zvyšován jeho přirozený obsah alkoholu.
50. Žalobce předně namítl, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s tím, zda odpovědnost za správní delikt je v posuzovaném případě odpovědností objektivní či subjektivní. K tomu krajský soud uvádí, že dle judikatury správních soudů (viz např. rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 92/2008-76) není-li v případě správního deliktu výslovně stanoveno zavinění jako znak skutkové podstaty, jedná se o odpovědnost objektivní, u níž zavinění není nutné zkoumat. Pachatel se správního deliktu dopustí bez ohledu na to, zda porušení právní povinnosti zavinil. Ustanovení § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství přitom výslovně nepožaduje, aby pachatel správní delikt zavinil. Správní orgány tak v posuzovaném případě nepochybily, jestliže se blíže nezabývaly zaviněním žalobce.
51. Zákon o vinohradnictví a vinařství nicméně v § 40 odst. 1 stanoví, že právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila. Žalobce ve vazbě na toto ustanovení

namítl, že i kdyby snad odpovědnost za daný správní delikt byla objektivní, správní orgány měly aplikovat uvedený liberační důvod. Jestliže žalobce koupil z Moldavska víno opatřené dokladem V I 1, pak splnil podmínky pro aplikaci tohoto liberačního důvodu.

52. Krajský soud na tomto místě podotýká, že důvodem, pro který Ústavní soud zrušil jeho rozsudek č. j. 31 Ad 19/2016 – 215 a rozsudek NSS č. j. 7 As 100/2019 – 30, byla právě sporná povaha dokladu V I 1. K té se výše citovaným způsobem vyjádřil Soudní dvůr v rozsudku ve věci *Vinařství U Kapličky* a v návaznosti na daný rozsudek rovněž Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 14. 9. 2022 vydaným v téže věci.
53. Jak konstatoval Krajský soud v Brně v uvedeném rozsudku, odpovědi Soudního dvora ve výsledku vedou k závěru, který původně (byť na základě nesprávného východiska) učinil Nejvyšší správní soud. A sice že spoléhání se na dokument V I 1 není postačující k liberaci na základě § 40 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství (obdobně viz také rozsudek NSS ve věci *Vinařství Noemi*). A jelikož i v nyní projednávané věci žalobce svou liberaci dovozoval pouze a jen z tohoto dokumentu, nezbyvá krajskému soudu než uzavřít, že naplnění liberačního důvodu nedoložil. Žalobní námitky týkající se dokladu V I 1 jsou tedy nedůvodné.
54. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, podle níž byly žalobci sděleny výsledky laboratorních rozborů po nepřiměřeně dlouhé době, a tak mu nelze přičítat k tíži ohrožení spotřebitelů.
55. Žalobce byl v posuzované věci seznámen s výsledky laboratorních rozborů po uplynutí 47 dnů od odebrání vzorků. Jak přitom vysvětlil žalovaný, dříve k seznámení s výsledky nemohlo dojít. Soud souhlasí s žalovaným, že účastníka řízení nelze neoficiálně vyvozovat o zjištění, že odebraný produkt byl shledán jako nevyhovující, neboť podkladem pro prokázání tvrzení o nevyhovujícím produktu může být pouze laboratorní posudek a protokol o zkoušce. Bez kompletních primárních dat pak nelze interpretovat naměřené údaje (obdobně viz také rozsudek Krajského soudu v Brně ve věci *Vinařství U Kapličky* nebo rozsudek NSS ve věci *Vinařství Noemi*).
56. Žalovaný krajskému soudu předložil záznamy měření laboratoře (namísto požadovaných laboratorních deníků, které ale v daném případě ani nebyly vytvořeny). Soud z těchto záznamů ověřil, že k interpretaci naměřených údajů mohlo dojít nejdříve dne 12. 5. 2015. Výsledky zkoušky byly s žalobcem projednány dne 19. 5. 2015, tedy bezprostředně poté. Soud souhlasí s žalovaným, že žalobce byl s výsledky laboratorních rozborů seznámen v adekvátním čase.
57. Soud nevyhověl dalším důkazním návrhům, které žalobce uplatnil v souvislosti s touto námitkou (výslech osob, které za SZPI prováděly laboratorní rozbor, tj. Mgr. J. K. Ph.D., Mgr. P. S. Ph.D. a Ing. D. V., výslech zaměstnanců žalovaného, konkrétně Ing. M. K. a Ing. V. O., výslech někdejšího ministra zemědělství Ing. Mariana Jurečky, výslech bývalého zaměstnance žalovaného J. S.). Tyto důkazy by nemohly přispět k dalšímu objasnění věci. Doba provedení zkoušek byla spolehlivě prokázána a žalobce neuplatnil žádnou relevantní právní argumentaci, která by svědčila o možnosti sdělovat účastníkovi řízení nějaké předběžné či provizorní výsledky testů.
58. Zároveň je nutné uvést, že správní orgány nepřičetly žalobci k tíži samotnou délku prováděných zkoušek, ani skutečnosti, které by se bezprostředně vázaly k této délce. Ke shrnutí skutečností, které správní orgány zohlednily při hodnocení závažnosti

spáchaného správního deliktu (tedy úvahy vedoucí ke stanovení výměry pokuty), viz str. 16-17 žalobou napadeného rozhodnutí. Navíc žalobce ani netvrdí, že by například nějakou dobu vyčkával na výsledky zkoušek a teprve po určité době víno dále distribuoval.

59. Žalobce zpochybnil rovněž průkaznost výsledků laboratorních rozborů, na nichž jsou založeny závěry žalovaného o vadnosti vína. Také tyto námitky jsou nedůvodné.
60. K poukazům žalobce na různé výsledky rozboru vína téže šarže soud uvádí, že tyto vzorky nebyly odebrány u žalobce a netýkají se nyní projednávané věci. Navíc, jak příhodně uvedl žalovaný, dané vzorky byly odebrány z KEG sudů, přičemž s KEG sudy je možné snadno manipulovat. Z tohoto případu tedy nelze dovozovat žádné zobecňující závěry o nepřesnosti testů prováděných SZPI.
61. Soud nesouhlasí s žalobcem ani v jeho tvrzení, že žalovaný nebyl schopen vysvětlit, co vlastně znamená údaj o přítomnosti 61 % vody v kontrolovaném víně, a že v takovém případě je nemožné, aby nebyly rozporovány senzorické vlastnosti vína a aby zároveň obsah alkoholu a další hodnoty byly zcela v pořádku. Žalovaný srozumitelně a logicky objasnil, že údaj udává, kolik z celkového množství vody v produktu představuje exogenní vodu přidanou v průběhu procesu tvorby vína. Zároveň je dost dobře možné, že přidání takového množství vody nebylo zjištěno senzoricky. Takto přidaná voda byla součástí procesu vzniku vína, takže výsledný produkt mohl bezpochyby získat obvyklé senzorické vlastnosti vína.
62. Pokud jde o námitky žalobce týkající se databáze zpracované společností EUROFINS, soud považuje za podstatné, že žalobce nevznesl tyto námitky v průběhu správního řízení. O informace o této databázi žádal toliko vlastním jménem JUDr. Vojtěch Mihalík, advokát, a to navíc v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím. Z tohoto důvodu soud také považoval za nadbytečné provádět dokazování listinami prokazujícími podání uvedených žádostí JUDr. Vojtěchem Mihalíkem a postup správních orgánů navazující na tyto žádosti.
63. Krajský soud dále v této souvislosti poukazuje (shodně jako Krajský soud v Brně ve věci *Vinařství U Kapličky*) na judikaturu Nejvyššího správního soudu k pasivitě účastníka řízení ve věci správního trestání. V rozsudku ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 - 47, NSS rozlišil dva typy situací. „V první řadě půjde o situaci, kdy již v samotném správním řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil. Zároveň nesmí existovat žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku. V takovém případě pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně nemůže vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení. Výjimkou by bylo, pokud by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů. [...] Pokud však správní orgány v rámci přestupkového řízení neprovedou dostatečně úplné dokazování rozhodných skutečností (druhý typ situace), postačí i obviněnému z přestupku, který byl v řízení před správními orgány pasivní, aby poukázal na možné jiné varianty rozhodného skutkového děje, jež nebyly provedeným dokazováním vyvráceny, k tomu, aby byl v řízení před soudem úspěšný. Je případně na správním soudu, aby v mezích možností daných povahou soudního přezkumu správních rozhodnutí důkazně „oddělil zrna od plev“ a případně zcela nepravděpodobné či jinak bizarní námitky obviněného provedením důkazů eliminoval.“

64. Tento právní názor posléze potvrdil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, přičemž uzavřel, že správní soudy musí primárně zkoumat, „zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).“
65. Také v nyní posuzované věci přitom platí, že správní orgány opatřily dostatečně přesvědčivou sadou důkazů, jež sama o sobě odůvodňuje závěr o spáchání tvrzeného správního deliktu. Podstatné je, že všechny analýzy byly provedeny na základě akreditovaných metod, přičemž žalobce ve správním řízení nijak nezpochybnil relevantnost, platnost ani průkaznost těchto metod. Žalobce zpochybňoval pouze věrohodnost výsledků s ohledem na výsledky analýz vína označeného toutéž šarží u jiných subjektů (viz výše). Za této situace je nutno konstatovat, že správní orgán opatřil prvostupňové rozhodnutí takovou sadou důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že žalobce se příslušného správního deliktu dopustil. Jedná se tak o případ, kdy žalobce nemůže takto zjištěný skutkový stav dodatečně v řízení o žalobě zpochybnit pouhým poukazem na to, že jedna z použitých metod možná vychází z nedostatečných podkladů (nedostatečné databáze). Jelikož byl skutkový stav zjištěn dostatečně a porušení právní povinnosti bylo prokázáno nade vší pochybnost, nemůže žalobce až v řízení o žalobě skutkový stav obohacovat o nové, dosud netvrzené skutečnosti a správními orgány zjištěný skutkový stav zpochybňovat toliko na základě hypotéz a spekulací. Žalobce by musel předložit důkaz, který by věcně zpochybnil důkazy opatřené správními orgány, tj. přímý důkaz o tom, že zkoumané víno mělo odlišné parametry, nikoliv důkaz o tom, že možná nemuselo mít parametry zjištěné správními orgány. Jinými slovy by musel žalobce tvrdit a prokazovat, že v projednávané věci nastal jiný, než správními orgány zjištěný, skutkový stav. Nepostačuje, tvrdí-li a snaží-li se prokázat, že skutkový děj se mohl odehrát i jinak.
66. Správní orgány neměly důvod o dostatečnosti metody s ohledem na její akreditaci jakkoliv pochybovat. Proto nebyl ani důvod například v napadeném rozhodnutí vysvětlovat, co vše zahrnuje akreditace pro použitou metodu, zda je v rámci akreditace odkaz na certifikát EUROFINS, jakou má tento certifikát povahu, jakou povahu má databáze EUROFINS apod. Všechny tyto skutečnosti žalovaný logicky uvádí až ve svých vyjádřeních v řízení před soudem. Nebyl-li dán žádný objektivní důvod pro to, aby se těmito skutečnostmi žalovaný ve svém rozhodnutí zabýval, není dán ani důvod, aby žalobcem nastíněné pochybnosti (nikoliv důkaz o tom, že předmětná databáze či metoda v daném konkrétním případě nevedly ke správnému výsledku) potvrzoval či vyvracel soud a rozhodoval tak fakticky v rozporu s § 75 odst. 1 s. ř. s. na základě zcela odlišného skutkového stavu, než jaký tu byl v době rozhodování žalovaného.
67. Jiná situace by pochopitelně nastala, kdyby použité metody žalobce zpochybňoval již v průběhu správního řízení. Pak by se musel správní orgán s těmito námitkami relevantně vypořádat a případně opatřit další skutkové podklady, které by pochybnosti žalobce vyvracely. Soud by pak byl na základě odpovídající žalobní námitky povolán k posouzení, zda zjištění a závěry správního orgánu ohledně použitelnosti metod jsou zákonné a správné. V nyní projednávané věci tomu tak ovšem nebylo. Soud se proto nemohl blíže zabývat námitkami, kterými žalobce poprvé až v žalobě zpochybňuje použité metody, aniž by prokazoval, že samotné výsledky použitých metod jsou nesprávné (nikoliv pouze to, že mohou být nesprávné), tj. že zkoumané vzorky měly

jiné, než laboratoři zjištěné hodnoty sledovaných ukazatelů. Z těchto důvodů soud ani neprováděl dokazování k otázkám týkajícím se použité databáze EUROFINS, jejího certifikátu apod. (žalobce navrhl provedení důkazu znaleckým posudkem či odborným vyjádřením analyzujícím postup SZPI při laboratorních rozborech, výsledkem J. C. ze společnosti EUROFINS, Mgr. J. W. ze společnosti EUROFINS CZ, a důkaz obsahem databáze Eurofins v části týkající se moldavských vín).

68. Smyslem těchto důkazů mělo být zpochybnit důvěryhodnost databáze EUROFINS z důvodu údajně malého množství vzorků moldavských vín v této databázi. K tomu však žalovaný ve svých vyjádřeních podaných v průběhu soudního řízení přesvědčivě vysvětlil, že databáze EUROFINS funguje zcela jinak, než se žalobce domnívá, neboť je založena na analýze stabilních izotopů v dané vinařské oblasti, což žalobce nevyvrátil. Za této situace nebylo namístě provádět žalobcem navrhované důkazy, protože jimi nebylo možno zpochybnit skutkový stav dostatečně přesvědčivě zjištěný ve správním řízení. Ke shodnému závěru ve skutkově velmi podobných věcech viz také rozsudek NSS ve věci *Vinařství Noemi* a rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2019, č. j. 9 As 418/2018 – 48 (tj. rozsudek ve věci *Vinařství U Kapličky*, který byl sice následně zrušen Ústavním soudem, avšak z jiných důvodů, v tomto bodě Ústavní soud závěry NSS nezpochybnil).
69. Krajský soud se dále zabýval správními delikty týkajícími se *vína Chardonnay ze Španělska*. Žalobce nijak nepopírá, že dané víno nebylo vhodné k lidské spotřebě z důvodu kontaminace cizorodými nebo jinými látkami a z důvodu kažení a že toto víno neodpovídalo údajím o obsahu zbytkového cukru „polosladké“ uvedenému na jeho obalu. Žalobce pouze namítl, že k ohrožení spotřebitelů tímto vínem nedošlo, neboť bylo zlikvidováno před distribucí zákazníkům, ihned po odhalení jeho nedostatků při kontrole SZPI. Zároveň namítl, že správní orgán se dopustil vady řízení, neboť nevyhověl návrhu žalobce na výslech jeho zaměstnankyně J. D.
70. Soud nepřisvědčil těmto žalobním námitkám. Souhlasí s žalovaným, že žalobce uvedl vadné víno do oběhu, neboť dle protokolu o kontrole inspektoři SZPI dne 2. 4. 2015 našli toto víno v provozovně žalobce (235,25 l daného vína z původně zakoupených 250 l). Podle § 3 písm. q) zákona o vinohradnictví a vinařství se přitom uváděním vína do oběhu rozumí mimo jiné také skladování pro potřeby prodeje či nabídka ke spotřebě. Nutno zdůraznit, že pro závěr o spáchání posuzovaného správního deliktu není podstatné, zda bylo víno v rámci uvádění do oběhu prodáno či nikoliv. Navíc dne 19. 5. 2015, při seznamování žalobce s výsledky laboratorních rozborů, již inspektoři SZPI nenalezli dané víno v provozovně žalobce. Zaměstnankyně žalobce J. D. jim k jejich dotazu sdělila, že toto víno již bylo prodáno. Teprve následně začal žalobce tvrdit, že víno neprodal, ale zlikvidoval, což hodlal doložit výpovědí paní D. Tuto pozdější obranu žalobce soud hodnotí, ve shodě s žalovaným, jako účelovou. Správní orgány nepochybily, jestliže neprovedly výslech J. D., také z toho důvodu, že by nemohl nic změnit na skutkových zjištěních, které jsou podstatné pro posouzení věci. Ze stejných důvodů považoval za nadbytečné provést důkaz výsledkem paní D. rovněž soud (žalobce navrhoval tento důkaz jak ve správním, tak v soudním řízení).
71. Ostatně obdobně se k námitkám žalobce týkajícím se *vína Chardonnay ze Španělska* již vyjádřil i Nejvyšší správní soud, přičemž Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 2224/19 tyto jeho závěry nijak nezpochybnil (důvodem zrušení rozsudku krajského soudu č. j. 31 Ad 19/2016 – 215 a rozsudku NSS č. j. 7 As 100/2019 – 30 byla toliko sporná povaha dokladu V I 1).

72. Krajský soud dodává, že neshledal ani důvody k moderaci uložené sankce. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 0,22 % horní hranice zákonného limitu 50 000 000 Kč a soud nepovažuje takovou sankci za zjevně nepřiměřenou. Žalobce ani neuvedl, v čem přesně by měla spočívat zjevná nepřiměřenost takto stanovené sankce.

VI. Závěr a náklady řízení

73. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
74. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. března 2023

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu